

Azura

Az Alkony és a Hajnal Istennője

A következő személynyt egy híres kalandozó naplójából állítottuk össze, aki a harmadkor végének zűrzavaros időszakában élt. Vélhetően tevékenyen részt vett a Septim ház kiirtásában, s köze volt azokhoz az eseményekhez, amelyek Mehrunes Dagon megidézéséhez, s ezt követően kiűzéséhez vezettek. Ránk mégis csak a daedra hitről írott feljegyzései maradtak, amik jól tükrözik annak a kornak szánalmas voltát, ahol egy ilyen ember is neves hős lehetett. A bejegyzéseket a jobb érthetőség kedvéért nem időrendben, hanem ABC renben közöljük.

(katt a nagyobb felbontásért a képre)

Épp a mágusok misztikus könyvtárában töltöttem az időm, mikor kezembe akadt egy furcsa könyv társadalmunk egyik rákfénéről, a daedra hívókról (Modern Heretics). Jobb dolgom nem lévén gondoltam kicsit megmozgatom berozsdált izmaim, s utánajárok mi is igaz ebből. Szerencsére a könyv meg is jelölte az egyik daedra szentélyt, Azura szobrát. Az út Cheydinhaltól hosszú volt és eseménytelen, csak néhány ogre és hegyi oroszlán gondolta úgy, finom vacsora lenne belőlem, de karizmám, akarom mondani karizmom hamar jobb belátásra térítette őket.

Meglepetésemre a szentély nem volt elhagyatott: néhány alak járkált fel, s alá, tették mindazokat a dolgokat, amiket a hívők szoktak, leborultak, meg gyertyákat gyújtottak, meg ilyenek. Mels Maryon némi felvilágosítással is szolgált - amennyiben Azurával szeretnék beszélni, kénytelen leszek némi fényport (glowdust) áldozni neki a hajnal vagy a szürkület óráiban (5-7, illetve 17-19 között). Szerencsére néhány will o' the wisp maradványát rejtette hátizsákom, így egyből a hercegnőhöz fordulhattam. A fejemben hamarost megszólalt hangja, elmesélte, hogy régesrég őt híve Dratik, a vámpír elpusztítására indult. E nemes célt sikerült is megvalósítaniuk, azonban mind az öten elkapták a vámpírkórt. A rájuk váró szörnyű sors tudatában bezárták magukat egy barlangba, hogy ne legyenek veszélyesek az emberekere. Ez mind szép és jó, de most már nagyon szenvednek, s igazán megszabadíthatnám őket. Persze ez azt jelentette virágnyelven, hogy menjek oda és hányjam kardélre mindet. Mivel profilomba vágónak éreztem a feladatot, felkerekedtem és már ott is álltam a

Gutted Mine bejáratánál. Beléptem.

A vámpírok kellemesebb helyet is választhattak volna örök nyomorúságuk színhelyéül, a tárnák szűkek voltak, és az egész bányát talán ha egy zsebkendőnyi. Hamarosan ki is pucoltam a bányát és le is gyilkoltam... akarom mondani mindenkit meg is szabadítottam szenvedéseitől, viszont az egyik vámpír tetemén (az orkén) találtam egy papírt. Ez tetszett, őrzöm azóta is. Visszatértem Azurához, aki megígérte, hogy a mögötte frissiben előtűnt öt gyertya örökké égni fog hívei tiszteletére, meg hasonló ilyen lányos baromságokat, és fáradozásaimért cserébe átnyújtotta Azura Csillagát, ami egy újrafelhasználható lélekkőnek bizonyult. Így esett első találkozásom a daedra hittel.